

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om begrænsning af udbygning af Københavns lufthavn.

(Lovforslaget (nr. 171) findes i tillæg A. sp. 3617, fremsættelsen i tidenden sp. 6326).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: Jeg ved ikke, om den situation, som har fremkaldt dette lovforslag, er kommet bag på nogen. Vi havde jo håbet efter bebudelsen i åbningstalen af, at der kom et forslag, at det var kommet inden den 15. marts, men det lod sig jo ikke gøre. Vi kan også sige, at befolkningen synes jo nok, det hele virker noget forvirret. Vi kan vel heller ikke sige, at pressen har bidraget særligt til at skabe klarhed om selve sagen, selv om den i og for sig er ganske enkel.

Det er jo en sag, som på gammel vælgermødefacon, der somme tider har været brugt her — navnlig når vi står foran et valg — godt kunne bruges til noget politisk drilleri. Men heldigvis er det jo sådan, at de nuværende generationer vil se realiteter, og alt spilfægteri og drillerier vil de have sig frabedt. Derfor skal jeg ikke, heller ikke selv om vi nærmer os valget, falde for den fristelse.

Vi forstår, at lovforslaget er fremkaldt af en uenighed i regeringen om prioriteringen af de mange store opgaver inden for alle de sektorer, vi skal dække ind. Det skal også opfattes sådan, at den højtærede minister for offentlige arbejder ligesom har ønsket at få fastslået, at sabotørerne — undskyld, modstanderne af Saltholm ikke skal regne med, at de kan vælte den plan, vi har om at flytte til Saltholm. Vi vedstår fra vort partis side den beslutning, som folketinget traf den 25. april 1969 om, at vi skulle flytte til Saltholm. Vi har jo senere den 16. december i fjor yderligere cementeret eller bekræftet, at denne flytning skal finde sted, og jeg vil i og for sig opfatte lovforslaget her — når det er vedtaget, hvad jeg går ud fra at det bliver — som blot en ny bekræftelse på, at 25. april-beslutningen fra 1969 om at flytte til Saltholm vedstår alle, måske bortset fra de få stykker, som dengang var imod den.

Vi har jo gentagne gange drøftet disse problemer, og alle er klar over, at vi nærmer os det tidspunkt, hvor der må ske noget. Vi forstår også, at ministeren fastholder den linje, der blev anlagt i 1967, at vi skulle begrænse investeringerne i Kastrup til det mindst mulige i overlevesperioden. Vi må også opfatte det derhen, at vi skal vedstå Nordisk Råds rekommandation fra 1965, som pålagde den danske og svenske regering at få skabt basis for en flytning af den nordiske storlufthavn og i første række satse imod at lægge den på Saltholm. Det har vi her i folketinget indfriet indtil videre ved det tilsagn, der blev givet.

Det vil sige, at der ikke skulle blive mulighed for for dem, der er modstandere af Saltholm, at gøre forsøg på at vælte den beslutning, der er truffet i sin tid af de 123 medlemmer, som stemte for, at vi skulle til Saltholm. De øvrige nordiske lande, og ikke alene de øvrige nordiske lande, men alle de luftfartsselskaber, som beflyver den nordiske storlufthavn, forventer, at de også frem i tiden kan regne med, at der i Norden findes en international lufthavn af den karakter, som Kastrup har, men ikke kan fortsætte med at have, fordi rammerne bliver for snævre.

Om perspektivplanen skaber forstyrrelser i selve terminerne for, at dette kan komme i gang, det skal jeg ikke kunne sige noget om. Det er givet, at vi hele tiden har været klar over, at prioriteringsproblemerne er noget, som der må tages højde for. Vi ved blot, at det haster. Vi er for så vidt ved at komme i tidnød med at få realiseret de beslutninger, vi traf den 25. april 1969.

Når dette er sagt, vil vi gerne tilføje, at vore forudsætninger for at stemme for dette forslag er, at man ikke begrænser investeringerne mere i Kastrup, end at denne lufthavn fortsat kan opfylde de forpligtelser, som jeg lige har omtalt. Hvis ikke Kastrup er i stand til at opfylde de almindelige krav, som der stilles til en international lufthavn indtil det tidspunkt, da vi kan flytte, så har vi på forhånd ødelagt mulighederne for at få noget ud af at flytte. Det gælder om at aktivere på dette område, sådan at mange kræfter udefra kan hjælpe os med de økonomiske muligheder, vi har, hvis vi udnytter dem, men vi kan sandelig også forspilde